

Sneeuw

Ik kan er eindeloos naar kijken, terwijl ik het al zo vaak heb gezien.
Altijd hetzelfde en toch nooit identiek.

Witte vlokken die neerdalen, blijven liggen en de wereld verzachten.
Het idee is bijna kinderlijk **eenvoudig**. Wit. Punt.

Er is geen overleg geweest, geen brainstorm, geen rapport.
Niemand heeft gezegd: niet weer wit, laten we eens iets anders proberen.
Geen blauw, geen goud, geen verrassende combinatie voor dit seizoen.
Geen onderzoek naar voorkeuren, geen angst om ingehaald te worden.

Het valt. Omdat het tijd is.

En juist daarin schuilt de schoonheid.
Sneeuw doet geen moeite om indruk te maken.
Het wil niets toevoegen, niets bewijzen.
Het is eenvoudigweg wat het is.
En precies daardoor verandert het alles.

In onszelf klinken vaak andere stemmen.
Stemmen die zeggen dat het anders moet, meer, nieuwer.
Meer variatie, meer kleur, meer originaliteit.
Alsof eenvoud gelijkstaat aan tekort.
Alsof herhaling een gebrek aan verbeelding verraadt.

Wat als we even zouden zijn als sneeuw.

Niet gericht op effect, niet op waardering.
Eenvoudig, helder, smaakvol.
Aanwezig omdat het tijd is om aanwezig te zijn.

Misschien ontstaat schoonheid niet uit streven,
maar uit toestaan.
Niet uit willen opvallen,
maar uit durven vallen.
Zoals sneeuw. Stil. Wit. **Gewoon jezelf.**